І.Б.

I

Був собі хлопчик Івасик.
Ішла Івасикова мати
Снопи в’язати
І взяла Івасика з собою.
Поклала його під копою:
"В холодочку,
В сповиточку
Спи у спокою".
Відійшла — та й за перевесло...
А до дитини орла принесло.
Надлетів скоб,
Хлопчика — в дзьоб
І поніс
В ліс.
Приніс його в кубло
Орлиці під крило:
"Сиди
Та гляди.
А я лечу на пасіку
Принести меду Івасику".
... І росло маленя,
Як орленя.

II

Якось у тому лісі козаки,
За день втомившися таки,
Відпочин держали,
Коней попасали.

Нараз — межи гілляч —
Неначе плач.
"Це пугач на дубі".
— "А ти полізь-но та побач".
І не пройшла й хвилина,
Як той із дуба їм гука:
"Та це дитина, любі.
І то вірлина,
А не яка!".
Забрали знайду —
І гайда!
Що це Івасик, не знали,
А що лежало між орлят,
Як між братами брат,
То Орликом назвали.
І, дійсно, хлопченя
Було, як орленя,—
Лиш підросло крапельку,—
Давай йому коня,
Давай шабельку...
. . . . . .
Отак
З маленького Івасика
— Каже казка —
Став козак.

Прага, 1936